ANUL X. No. 1149 — 6 PAGINI 6 LEI — Marţi 27 Decembrie 1932

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI.
Directori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administraţie: 325/34 —325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Adevărata cauză

Cu ocazia recentei adunări a Federaţiei Române de Atletism, conducătorii instituţiei au căutat să arate cât mai clar situaţia acestui sport la noi în ţară.

Lăsând la o parte, încercările unora de-a înfiltra şi în acest oropsit sport politica nefastă şi spiritul pătimaş al luptelor personale, încercări neisbutite din fericire, putem spune că în adunarea de Dumineca trecută aproape toţi vorbitorii au avut acelaş gând: propăşirea atletismului românesc.

Din expunerile făcute am putut cu toţii constata că acea criză a atletismului, pe care au încercat unii s'o scoată în relief drept consecinţă a conducerii prezente, nu este de fapt ceva nou, criza a existat putem spune totdeauna, căci mereu acest sport a fost socotit ca un copil sărman şi tratat în consecinţă.

Din discuţiile avute, am constatat că unii se sprijină în afirmaţia lor scoţând în relief succesul din trecut al atletismului bucureştean, iar alţii vrând să ne epateze cu cunoştinţele lor, de cele mai multe ori complect eronate, ne vorbesc de progresul din celelalte ţări.

Primilor le vom răspunde, că acum zece ani, timpuri de care vorbesc şi care nu sunt chiar atât de îndepărtate pentru a nu ni le aminti, situaţia sportului bucureştean era cu totul alta.

In parcul dela şosea era concentrată toată viaţa sportivă a Bucureştiului. Dimineaţa categoriile inferioare, după amiază cele de categoria I-a îşi disputau cu aceiaşi înverşunare întâietatea.

Acolo era şi football şi rugby şi atletism, iar tribunele de scânduri ale vechiului F. S. S. R. au fost martore şi partidelor internaţionale ca şi umilelor matchuri de categoria III-a.

Intre Arcul de Triumf şi şcoala de agricultură era viaţa sportivă a capitalei, pe acel teren plin de praf şi cu gard de sârmă, am cunoscut cu toţii plăcerile primelor concursuri omnisportive.

In afară de acest amănunt care desigur a scăpat din vedere multora trebue să mai adăugăm şi faptul că pe acele vremuri, nu apăruse acea vogue-ă formidabilă a footballului şi boxului, două sporturi, cari au dat o crudă lovitură sporturilor individuale de esenţă atletică.

Iată pe scurt, explicaţia, unica şi cea adevărată a mulţimei de spectatori şi de atleţi din parcul F. S. S. R., de acum zece ani.

Pentru cei cari se mulţumesc să ne arate progresul altetismului din alte ţări, aceasta pentru a scoate în relief regresul nostru, le vom spune că nu este destul să critici şi să compari trăgând după aceia concluziile care îţi plac.

Atunci când încerci să înfăţişezi situaţia din ţara noastră, în comparaţie cu cea din alte ţări, eşti obligat să recunoşti şi circumstanţele în care se face acolo sport — mai precis — să arăţi interesul deosebit pe care-l manifestă atât statul cât şi instituţiile particulare mişcării atletice.

Iată ce uită scepticii noştri şi mai ales uită că nu avem în spatele nostru decât un deceniu de mişcare sportivă organizată şi că tot ceiace s'a clădit se datoreşte în cea mai mare măsură numai iniţiativei particulare.

Este deci lipsit de seriozitate să încerci o comparaţie cu străinătatea atunci când cunoşti în ce situaţie a trăit şi trăeşte sportul în România.

Cât priveşte atletismul se vor întreba unii, care este cauza deosebitei atenţiuni pe care o manifestă în toate ocaziile mai toate statele acestei ramuri sportive.

Pentru motivul destul de puternic că ţări ca Italia, Germania, Polonia, ţările nordice: Finlanda, Suedia, Norvegia, au înţeles că practica atletismului face parte din educaţia tineretului şi aceasta pentrucă s'a dovedit că nu există un alt exerciţiu sportiv, care să-i poată fi comparat şi pentrucă practica şi atrenamentul său sunt indispensabile ori cărui alt sport.

Ori, cât de departe este mentalitatea conducătorilor noştri de cluburi, de concepţia adevărată şi sănătoasă, rod a unei educaţii sportive, pentru a putea pretinde un progres în atletism.

Desvoltarea cantitativă şi calitativă a atletismului nostru, nu va fi posibilă ori câtă dragoste şi pasiune ar pune conducătorii lui, până când în primul rând, conducătorii de cluburi nu-şi vor schimba mentalitatea şi până când Statul nu va înţelege să ajute în mod efectiv sportul românesc.

Căci ce folos că am avut nu ştiu câte legi dacă educaţia fizică şi sporturile sunt tratate cu aceiaşi indiferenţă de conducătorii noştri politici.

Pentru sportul românesc în general şi pentru atletism în special problema se pune netă.

Ori Statul se decide de-a considera că atletismul trebue să fie ca şi în celelalte ţări, baza însăşi a educaţiei fizice şi sportive a tineretului şi va face în consecinţă pentru el toate cele necesare, ori altfel, să nu mai încercăm a ne compara cu străinătatea să înlăturăm orice gând de progres mulţumindu-ne să trăim de azi pe mâine.

CAMOR

Turneul Telefon Clubului în Austria, Italia şi Jugoslavia

In urma unor invitaţii cât se poate de măgulitoare, Telefon Clubul îşi deplasează prima garnitură de hockey pe ghiaţă pentru mai multe matchuri în străinătate. Având în vedere forma excelentă pe care o posedă în momentul de faţă echipa alb-albaştrilor care este cea mai bună formaţie de club, credem că va reprezenta hockey-ul românesc cu demnitate în turneul care-l intreprinde peste hotare, cu toate că are ca adversari printre altele şi echipele campioane a două ţări cu reputaţie bine stabilită. Iată programul exact al turneului:

La 30 şi 31 Decembrie la Cortina D'Ampezzo două matchuri contra echipei campioane a Italiei H. C. Cortina.

La 3 Ianuarie la Milano contra lui H. C. Milano.

La 5 Ianuarie la Klagenfurt (Austria) contra lui Klagenfurter Athletik sport klub.

La 6 Ianuarie la Ljubljana contra K. S. Illyria campioana Juogslaviei.

La 7 Ianuarie la Zagreb contra lui K. D. Z.

Este locul să spunem câteva cuvinte despre adversarii Telefon clubului.

H. C. Cortina se prezintă cu titlul de campion al Italiei care este cea mai bună recomandaţie. Această echipă a învins sezonul trecut în finala campionatului naţional pe H. C. Milano, cu 2-1. Adăogând clasei incontestabile a Italienilor, handicapul unei deplasări mai lungi ca şi al mediului neobişnuit, (Cortina se află la o înălţime de 1800 m. peste nivelul mărei) trebue să constatăm ca sarcina reprezentanţilor noştri va fi cât se poate de dificilă.

H. C. Milano se legitimează cu un rezultat senzaţional obţinut acum două săptămâni.

In frumosul patinoar „Palazzo Ghiacio" au învins pe „Central H. C." din Paris, în a cărui echipă se află fraţii Ramsay. In rândurile lui H. C. Milano joacă şi renumitul Roncoreli, un italian care a jucat zece ani în Canada. Sub conducerea sa autoritară echipa italiană a făcut progrese rapide. Graţie unui public care-şi susţine echipa până la fanatism, Milano obţine cele mai bune rezultate acasă.

(Continuarea în pagina III-a)

Conflictul U.F.S.R—F.R.F.A.

De vorbă cu d. dr. Aurel Leucuţia

Preşedintele federaţiei de football despre evenimentele în curs şi desfăşurarea lor eventuală

Am ţinut în curent pe cetitori cu tot ceeace s'a petrecut pe scena şi în culisele F. R. F. A. în ultimile săptămâni de frământări acute. Am socotit de a noastră datorie să relevăm cele mai mici detalii, de oarece ne-am impus în această gravă chestiune o atitudine de espectativă desăvârşită şi cetitorii noştri sunt martori că nu ne-am abătut nici cu o iotă dela ea. Ne-am procurat întotdeauna informaţiile cari privesc desfăşurarea evenimentelor din lumea noastră footballistă dela sursele cele mai obiective şi am evitat să dăm tiparului anume fapte asupra cărora n'aveam siguranţa deplinei autenticităţi.

In ultimele zile această penibilă afacere a luat o turnură senzaţională. De unde conflictul se limitase între preşedintele federaţiei de football şi colaboratorii săi din biroul federal, el a trecut cadrul restrâns al unei lupte interne şi a degenerat într'o dispută în care s'a angajat deopotrivă F. R. F. A. şi U. F. S. R., organ diriguitor al sportului particular din România.

Cauzele acestei dispute — deocamdată de principii — sunt cunoscute. Le vom nara totuşi aci, pentru uzul acelora, cari, dintr'un motiv sau altul n'au dat atenţiunea cuvenită unui conflict care poate avea repercusiuni din cele mai grave asupra sportului românesc în general.

D. Leucuţia, care — după cum se ştie — a cerut o anchetare amănunţită a activităţii F. R. F. A. nemulţumit de faptul că cererea sa a fost anihilată prin instituirea unei comisii alcătuită din chiar membrii forului pus sub anchetă, a cerut intervenţia U. F. S. R.-ului, ca organ superior în erarhia noastră sportivă. U. F. S. R-ul a luat act de cererea d-lui Leucuţia şi a numit dintre membrii săi o comisiune care să cerceteze gestiunea financiară şi administrativă a F. R. F. A. Membrii acestei comisiuni s'au întrunit la sediul federaţiei de football unde li s'a comunicat că biroul F. R. F. A. a hotărît să admită numai un control limitat al scriptelor fără a admite anchetarea vreunui caz de speţă, cum este acel al paşaportului colectiv. Acest refuz a dat loc la conflictul de care aminteam mai sus. conflict care a culminat printr'o adresă-ultimatum trimisă F. R. F. A.-ului de către U. F. S. R.

Prin această adresă, organul superior al sportului românesc fixează data de 1 Ianuarie până la care F. R. F. A. poate răspunde dacă acceptă sau nu o cercetare integrală a gestiunii sale, urmând ca în cazul unui răspuns negativ U.F.S.R. să facă cele de cuviinţă.

La această adresă, F. R. F. A. n'a răspuns până în momentul de faţă şi se afirmă chiar că nu va răspunde în termenul hotărît, deoarece biroul federal a luat vacanţă până la 17 Ianuarie.

Din succinta descriere de mai sus, se poate trage concluzia că încordarea relaţiilor dintre cele două organe de conducere sportivă, a ajuns la un punct culminant. Din această cauză, am crezut nimerit să cerem d-lui dr. Aurel Leucuţia, care deţine în rezolvarea acestui conflict un rol hotărîtor, câteva lămuriri, pentru elucidarea unor puncte rămase până acum în întuneric.

Declaraţiile d-lui dr. Aurel Leucuţia

«Am rămas la început cu totul indiferent faţă de campania dusă de unele ziare împotriva F. R. F. A., pentrucă în această campanie vedeam simple critici gazetăreşti, puţin exagerate ca proporţii. Era o aşa zisă campanie de principii care, pornind dela «cazul Czinczer» tindea să ducă la completa românizare a echipei noastre naţionale. Pentru un ziarist, o astfel de tendinţă este lăudabilă, dar pentru mine nu putea fi operantă atâta vreme cât conduceam federaţia unor cluburi faţă de care trebuiam să aplic un tratament egal. Nu am făcut şi nici nu puteam face vreo deosebire, decât în cadrul strict technic al aptitudinelor jucătorilor ce urmau să fie selecţionaţi.

«Cine din această ţară n'ar dori ca echipa naţională să fie alcătuită numai din români? Dar, atâta vreme cât nu se poate face vreo deosebire de rasă, trebuiam să ţiu seamă de realităţi. Şi am ţinut.

«Din această cauză, campania care s'a dus contra mea, ca persoană particulară nu m'a supărat, iar ca preşedinte de federaţie nu am putut ţine seamă de ea.

«Acelaş ziar, care a dus campania de principii despre care am vorbit, a pornit apoi, ca o continuare a ei, o campanie contra unor membri ai federaţiei, campanie în care se vorbea de anume acte ce se lovesc de legile ţării.

Şi cum unul din obiectivele acestei noui campanii era însuşi secretarul general al federaţiei de football, am cerut o anchetă severă, făcută de persoane absolut desinteresate, atât din punct de vedere personal cât şi sportiv, cari să cerceteze gestiunea financiară şi administrativă a F. R. F. A.-ului.

«Propunerea mea a fost numai în parte admisă, deoarece s'a acceptat instituirea comisiei de anchetă, înlocuidu-se însă persoanele indicate de mine, prin membrii ai Biroului federal.

«Fără să contest onorabilitatea personală a acestor membri, am avut convingerea că rezultatul la care va ajunge nu va putea fi edificator pentru opinia publică deoarece o parte din aceşti membri erau fie direct vizaţi, fie interesaţi ca membrii ai cluburilor din care fac parte.

«Din această cauză am crezut că este bine să mă adresez U. F. S. R.-ului, care are în sânul său oameni de o indiscutabilă onorabilitate, cerând în prealabil încuviinţarea biroului F. R. F. A. pentru a se dovedi astfel că acest birou nu are nimic de ascuns în faţa opiniei publice.

«Şi, deşi, biroul federal m'a autorizat să cer ancheta U. F. S. R.-ului, când comisia respectivă a venit în localul federaţiei pentru a-şi începe lucrările, a fost pusă — cu vădită surprindere — în faţa unei adrese a aceluiaş birou prin care i se limita cadrul de activitate.

«Este evident că o anchetă limitată, din care s'a exclus tocmai unul din obiectivele principale cum este «cazul paşaportului colectiv» nu putea să fie — la rându-i — convingătoare pentru opinia publică.

«Am cerut deci, ca membrii comisiei de anchetă U. F. S. R. să-şi suspende activitatea până ce voi lămuri cu biroul federal dacă înţelege sau nu să admită o anchetă completă.

«In cazul când Biroul federal va refuza să se supună unei anchete complete, atât eu, cât şi comitetul Uniunii vom cere intervenţia autorităţilor de stat.

«Pentru lămurirea acestei chestiuni, Biroul federal a fixat o şedinţă pentru Miercuri şi de rezultatul ei depinde dacă ancheta va fi continuată de către comisia întocmită de U. F. S. R., sau de organele judecătoreşti.

«Sunt hotărât în orice caz ca să fac completă lumină, atât în chestiunea paşaportului colectiv cât şi în toate actele administrative şi financiare ale federaţiei de football în aşa mod încât opinia publică să fie complet lămurită.

«Iar, după ce se va fi terminat ancheta organelor de stat sau a comisiei U. F. S. R., voi supune rezultatele ei adunării generale a federaţiei de football, pentru a se putea trage concluziunile cuvenite».

Nu se va juca football la Olympiada dela Berlin

Am vorbit pe larg în câteva numere consecutive despre felul în care înţeleg nemţii să pună pe picioare Olympiada dela 1936 şi a cărei organizare le-a fost cedată de comitetul olympic internaţional. Pentru Germania, olympiada care va avea loc la Berlin constituie un prilej de afirmare naţională, prilej pe care nu l-au avut până acum decât în proporţii restrânse în diferitele manifestaţiuni cu caracter internaţional.

Spiritul de organizare al Germaniei va fi îmbinat la Olympiada dela Berlin cu manifestarea robustă a unui sport practicat după normele cele mai inteligente de quasi unanimitatea unui neam care crede în rezultatele salutare ale sportului şi educaţiei fizice.

Dar, spiritul practic al Germanilor nu s'a lăsat depăşit de dorinţa de a arăta lumii progresele realizate de tineretul post belic pe tărâmul educaţiei fizice. Organizatorii Olympiadei au ţinut să-i asigure dacă nu rentabilitatea, în orice caz mijloacele de a se acoperi prin reţete fondurile extraordinare pe cari le necesită organizarea technică a unei competiţiuni de o asemenea anvergură. Şi pentru aceasta, unicul mijloc era reintegrarea footballului în programul general al Olympiadei.

Căci, oricât de spectaculoase ar fi concursurile atletice sau întrecerile nautice — rămase deocamdată punctele esenţiale ale programului—ele n'ar putea în nici un caz să atragă pe stadion un număr de 60.000 spectatori de fiecare reuniune, adică atâta cât s'a calculat că ar fi necesar pentru a se evita deficitul. Singur footballul ar fi putut să asigure randamentul trebuitor, mai ales acum când există în Europa un curent de masse pentru acest sport.

In acest scop, germanii au făcut toate diligenţele necesare la forurile în drept, dar până astăzi n'au reuşit să obţină nici promisiunea că se va introduce footballul în jocurile olympice.

Ceva mai mult. In cursul acestei luni a avut loc la Paris şedinţa comitetului executiv al Fifei, în care s'a luat în discuţie şi legitimul proect al Germaniei. Din cele discutate s'a putut trage concluzia că acceptarea propunerii germane este foarte problematică şi asta din mai multe motive:

1) Este imposibil de prevăzut la o distanţă de 4 ani, care va fi valoarea technică a unui turneu de football la Olympiadă;

2) Este de asemeni imposibil de prevăzut care va fi valoarea echipelor cari vor participa şi mai ales aportul material pe care-l va putea aduce participarea lor.

3) Echipele amatoare din Europa sunt la un pas de profesionalizare, astfel că nu se poate şti de pe acuma care va fi situaţia din acest punct de vedere în perioada disputării Olympiadei.

Aceste 3 puncte, discutate pe toate feţele la Paris, au dus—după cum arătam mai sus — la concluzia că organizarea unui turneu de football la Olympiada dela Berlin, a devenit quasi problematică.

Dar şi aci există posibilitatea unei discuţii, care — fără îndoială — se va face la timpul său şi care va privi desigur rolul Fifei în această dificilă problemă.

Oare organul superior dela Paris nu sabotează turneul olympic de football în vederea asigurării unui succes cât mai desăvârşit campionatului mondial care va debuta cu cel organizat de Italia?. Toate aparenţele sunt de partea acestei presupuneri.

Rămâne de văzut însă cum va reacţiona Germania în această chestiune care o priveşte într'o măsură atât de mare.

Zile de Crăciun...

Am răsfoit în aceste zile de răgaz ale Crăciunului, mult mai multe gazete ca de obiceiu. Şi în special gazete străine în cari editorul oferă cetitorului, pe lângă o bună doză de reclamă ocazională şi un important stoc de literatură de toate felurile. In contrast bineînţeles cu ceiace primeşte cetitorul român în astfel de prilejuri: un maldăr de foi disparate, aproape o jumătate de kilogram, dintre cari 90 la sută servesc unei risipe de reclamă, scump plătită şi de o eficacitate relativă.

Dar, nu despre aceasta vrem să vorbim, ci despre concluzia pe care am tras-o cetind rubricele dedicate mişcării sportive de aiurea. Pagini întregi consacrate unei mişcări de a cărei importanţă şi valoare socială nu se mai îndoieşte nimeni în apusul civilizat.

Am urmărit atent dealungul acestor rubrici variate şi extrem de interesante, amalgam de manifestaţii cu caracter sportiv, împrăştiate copios în toate oraşele din Europa centrală.

Nici un oraş n'a fost lipsit în zilele de sărbătoare hivernală de regalul unor manifestări cu caracter sportiv. Oraşe de munte şi de şes, troenite sau încă în bătaia soarelui, au serbat Crăciunul prin reuniuni sportive la cari au adunat un tineret entuziast şi plin de vlagă. Şi fără să vrem gândul nostru s'a oprit pentru o clipă la faptele dela noi, la realitatea noastră tristă şi descurajantă.

E drept, suntem o ţară fără tradiţie sportivă, cu zvâcniri sporadice şi cu o activitate sacadată.

Nu ne îmbulzim la muncă pe tărâm sportiv decât atunci când soarele dogoreşte, când o fugă în chiloţi este prilej de răcoreală şi când briza rece nu strânge pielea celui care zburdă în aer liber.

Cu toate acestea n'am putut să evităm o legătură între ceiace se face aiurea şi ceiace se realizează în această ţară fără tradiţie sportivă.

Zile fără zăpadă, irosite în petreceri inutile de un tineret needucat sportiviceşte, sunt motiv de întristătoare prevestiri pentru viitorul nostru sportiv. O încercare, timidă a unui club bucureştean, n'a atras eri la un match de football nici 50 de oameni. Iar aceia cari se plâng pe unde apucă de scurtimea sezonului sportiv, au preferat să stea acasă, să se îndoape până la indiscreţie, pentru ca restabiliţi apoi prin artificii medicinale să reia cu patos lamentaţia obişnuită: «cum să progresăm în football, dacă nu există continuitate între sezonul de toamnă şi cel de primăvară»?

Nu a nins la munte, n'avem sport de iarnă; nu avem local propice la Bucureşti, nu mai facem box. Stăm pe loc şi ne uităm la alţii, iar în cazul cel mai fericit ne mulţumim să comentăm performanţele reprezentanţilor noştri peste hotare. Asta-i tot ce reuşim să producem într'un sezon în care alţii fac sport în adevăratul înţeles al cuvântului.

Cele trei zile de răgaz pe care ni le-a oferit Crăciunul, ne-au întărit în credinţa că ceeace facem noi în materie de sport, este egal cu zero.

Analogii utile

Nicăeri nu se pune la noi mai multă patimă ca la box.

Este adevărat că energia depe ring dopează spectatorii cu o nervozitate pe care aceştia — speriaţi că şi-o descopere — nici nu încearcă să şi-o mai reţină. Sar, dau din umeri, urlă şi îşi încurajează favoritul ţipând. Iar când încearcă cineva să-i tempereze întărâtă o vrăşmăşie înspăimântătoare, scrâşnind cu pumnii strânşi:

— «Stai jos!»

Nu de puţine ori am văzut oameni cum se cade, ciuruiţi până atunci de o timiditate rahitică, asaltând discuţii înfierbântate, gesticulând şi terminând prin a-şi lua interlocutorul de guler fiindcă a îndrăznit să-i insulte favoritul.

— «Nu ţine Spakow!

— «Da' unde vezi dumneata că ţine? Ce eşti chior?

Şi din două încrucişeri de privire, gata provocarea, gata ringul, şi gata primul pumn.

Dar nu numai în jurul ringului, unde nervozitatea aceasta are în fond o explicaţie. Dar chiar şi în afară de ring. In pur şomaj pugilistic. Boxeurii continuă şi în discuţii conflictul cu adversarii, cu managerii şi cu organizatorii. Managerii se suspectează reciproc, temându-se de racolări. Iar organizatorii întreţin mediul acesta de vrăşmăşie, depe urma căruia au naivitatea să creadă că, vor putea scoate contracte mai avantajoase.

Toate acestea însă într'un polei de amabilitate pe care un organizator, referindu-se la un alt Dickson bucureştean, mi l-a ilustrat eri cu un exemplu foarte plastic:

— Chiar când te copleşesc cu gentileţea, tot vor să te lucreze. Uite... (şi mi-a şoptit un nume foarte cunoscut). M'a invitat în prima zi de Crăciun la masă. N'a mers însă...»

— «N'a mers?»

— «Da, da. N'a mers. Dar ce îţi închipui oare că mă învitase ca să-mi fie agreabil?

Se apropie de mine, abia şoptindu-mi explicaţia, şi se închise apoi într'o mină victorioasă de detectiv american:

— «Voia să-mi strice stomacul... cu sarmale!

Este adevărat că nu întotdeauna observaţiile acestea sunt juste. Există fireşte şi excepţii. In majoritatea cazurilor însă, pentru cei cari sunt în curent cu adevăratul aspect al pugilismului, «lucrăturile» acestea sunt adevărate axiome, în faţa cărora (după o experienţă atât de îndelungată) iniţiaţii au încetat să mai zâmbească măcar.

Şi totuşi, peste hârtopurile acestea, peste micile lacune ale boxului românesc se suprapune ceva care întotdeauna a rămas inflexibil. Care nu şi-a desminţit niciodată egida, făcându-şi din ea un crez de adevărat obiectivism: *juriul galelor de box.*

S'au înregistrat desigur şi erori de ale juriului. Cuvântul însuşi indică însă ce se poate reproşa judecătorilor şi ce nu. Cine nu se poate înşela? O decizie falşificată, însă falşificată cu bună ştiinţă, n'a existat niciodată la noi. Nici când a fost vorba să se drămuiască matchuri indigene, dar mai ales, nici când s'a găsit pe ring un străin. Ceiace este realmente edificator.

In contradicţie cu noi însă, Apusul continuă să-şi respecte tradiţia, interzicând pur şi simplu boxeurilor străini să câştige, Exemple? Câte vreţi. Cele de până acum certificate de mărturii verbale numai. Ultimul însă, autentificat de cel mai serios cotidian sportiv din Franţa: de L'Auto.

La Havre, Nelu Oprescu a fost declarat învins la puncte de Charly Sauvage.

«Ar fi fost mai echitabilă o decizie de match nul» precizează «L'Auto». Ceiace, coroborat cu părerea corespondentului nostru, s'ar putea traduce perfect prin: *«In realitate a învins Nelu Oprescu».*

O nouă mistificare deci.

De-aceia, cel puţin la lumina acestui ultim document, credem că juriile noastre ar trebui scoase pentru totdeauna din discuţie, recunoscându-li-se ceiace anumiţi confraţi (mult prea grijulii cu prestigiul nostru justiţiar) i-au negat uneori: o obiectivitate, niciodată alterată şi împărţită în mod egal între străini şi indigeni.